teise koguni jõudnud Evald J. Voitk oma „Mardika teega“ ei tõuse palju kõrgemale eelmisist. Nendega võrreldes esindab Eduard Visnapuu „Südame veski“ päris head värsikultuuri, kuigi ta on liiga alalhoidlik ja paiguti kulunudki oma sümbolismis. Kõige küpsemalt debüteeris 1934. a. Heiti Talvik „Palavikuga“, raamatuga, mis oma vormilt on küll vahest sama konservatiivne kui Ed. Visnapuu oma, kuid sisult kuulub eesti Parnassil uudislikumate hulka oma dekadentliku, naturalismi kalduva, kuid ka teatavaid usundilisi motiive sisaldava romantikaga.

Debüteerijate kõrval on 1934. a. meie tuntudki luuletajad esinenud suuremas ulatuses kui aasta varem. Paatosest ning sentimentaalsuseni küündivast heldimusest kantud laadi vahel ühelt poolt ja teiselt poolt asjaliku ja karge laadi vahel kõikudes on Johannes Schütz sedapuhku „Südasuves“ eelistanud viimast ning pakkunud puhtkirjelduslikke kujutisi Tallinnast, Lõuna-Euroopa rännult ja meie suvisest maaelust. Schütz'i kombel taltunud pole aga seekordki August Alle oma „Karmides rütmides“. Sõjakalt tungib ta kallale sellele uuele haakristi märki otsa ees kandvale vaimsusele, mis läänes lokates teataval määral on ulatunud meilegi. Kuid selle kõrval leiab Alle mahti sõnastada ka isikulisemaid elamusi talvitamisest maaüksinduses jms. Allele väga lähedane on maailmavaateliselt Johannes Barbarus „Tulipunktis“, olles seejuures oma revolutsioonilistes igatsustes Allest konkreetsem ja ka maailmapilti laiemalt haarav. Aga kui Barbarus Allest on kindlam selles, mille eest ta võitleb ja kuhu poole püüab, siis seevastu on Alle omakorda kindlam luule puhtvormilises kujundamises. Kõik need kolm luuletajat käsitlevad suure kaasaelamisega eesti ja kogu

Eesti kroonika 1934, lk. 75